

Tiešā runa un netiešā runa

Tiešā runa – personas runas vai domu iespējami pilnīgs atkātojums vārdu pa vārdam.

Tiešās runas teikumus veido divas daļas: **tiešā runa** un **piebilde**; tiešo runu liek pēdiņās (drukātā tekstā pēdiņu vietā var būt domuzīmes).

Pārveidojot tiešo runu netiešajā, nereti jāmaina personas vietniekvārds un darbības vārda forma (darbības vārdu bieži lieto atstāstījuma izteiksmē).

Netiešā runa – personas izteikuma atstāstījums palīgteikuma veidā.

Netiešās runas teikumu veido divas daļas: **piebilde** ir **virsteikums**, bet **tiešā runa tiek izteikta palīgteikumā**, to loģiski pārveidojot; palīgteikums vienmēr ir aiz virsteikuma.

Netiešajā runā neiekļauj uzrunu un izsaukmes vārdus.

Piemēri	
Tiešā runa	Netiešā runa
“Dakterīt, sakiet, vai tas ir beigu sākums?” viņa nolaistu skatienu jautā.	Nolaistu skatienu viņa jautā dakterei, vai tas esot beigu sākums.
“Kas galu galā ir noticis?” ome noprasiņa, stāvot pretī kā mūris.	Stāvot pretī kā mūris, ome galu galā noprasiņa, kas esot noticis.
Viņš turpināja: “Es domāju, ka varbūt mums vajadzētu pamēģināt vēlreiz.”	Viņš turpināja, ka domājot – varbūt mums vajadzētu pamēģināt vēlreiz.